

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 488874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 684541
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070-275154

W E E K B L A D

21e jaargang nr.42

nadruk verboden

15 juli 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na.
Dit laatste onderwerp van ons verenigingsjaar dient van meer geestelijke aard te zijn.

Ik koos als titel daarvoor:

D E D I E P E W E R K E L I J K H E I D
= = = = =

Alles heeft zijn uiterlijke waarde, zijn gevoelswaarde, zijn geestelijke betekenis, maar daarachter schuilt steeds weer de diepe werkelijkheid van alle dingen.

Wie van u in het leven bezig is, zijn eigen problemen op te lossen, zal geneigd zijn mentaal, geestelijk en zelfs stoffelijk bepaalde regels nogal strikt te hanteren.

Toch doen die dingen er eigenlijk minder aan toe, dan je zou denken. Want de diepe werkelijkheid van ons bestaan is in feite onze functie in de eeuwigheid.

Wij leven. Maar leven is meer dan bestaan. Het is ook niet alleen maar beleven of denken. Leven is : inwerken op anderen. Een mens, die leeft, heeft invloed op andere mensen. Een geest, die leeft, is werkzaam en heeft invloed op andere geesten en mogelijk zelfs op wezens in andere dan eigen wereld.

Het werkelijk ik heeft invloed in de gehele eeuwigheid: het vervult voortdurend zijn taak, soms waarmakend, wat veruiterlijkt moet worden, dan weer uit zich de krachtbron wordende, waarin de schepping voortdurend weer zichzelf hernieuwt.

Dat klinkt allemaal nogal mystiek, maar is waar. Wanneer je een fontein ziet, die in een grote vijver staat, zo is de kans groot, dat zij op een motor aangesloten staat. Die motor pompt uit het basin zelf het water onder druk op. Daardoor spuit het omhoog, waaiert uit en valt terug in de vijver. Het is een kringloop.

Wanneer je als mens leeft in de eeuwigheid, dan ben je gewoon deel van de vijver, die God heeft aangelegd, mogelijk voor Zijn eigen genoegen. Dan word je gegrepen door de impuls van leven, van bestaan. Nu het wonderlijke:

Doordat je op het juiste ogenblik weer komt tot de juiste uiting, geef je momentum aan al die andere partikels, die rond je zijn. Want een enkele druppel kan nooit uit de fontein omhoog gaan. Het zijn altijd weer de druppels, die daarbij elkaar ondersteunen. En wanneer zij elkaar op de juiste wijze ondersteunen en enig zonlicht valt in het opspuitende water, zo kun je daarin zelfs de regenboog zien.

Dan kun je dus zaken zien, die er in feite niet zijn. Dan ontstaat een ontleding van het licht van de zon. Maar waarom zou er dan geen ontleding mogelijk zijn van de goddelijke kracht?

Zeker, op zich kunnen wij deze niet beschouwen. Maar alle functies los van elkaar en toch te samen, zoals de delen van het licht in de regenboog, kunnen kenbaar zijn. Dit is denkbaar.

Wanneer een ieder van ons op de juiste wijze reflecteert, wat hen uit het oneindige, het onbekende, treft, dan maakt hij daarmee zeer veel kenbaar. De inhoud van het goddelijke wordt zo afleesbaar, ook wanneer het zelve nog niet aanschouwd kan worden.

Dat is een beeld, dat uit de aard der zaak niet het geheel van mijn gedachte omvat. Maar het geeft in altans enig idee van hetgeen voor mij de diepe werkelijkheid betekent: Niet alleen maar een zelfopenbaring of zelfvervulling, doch gelijktijdig een functioneren binnen een geheel, werken als deel van de schepping.

Door op de juiste wijze je eigen kleine en beperkte functie te vervullen, maak je een openbaring mogelijk, die zonder dit nooit zo zou kunnen bestaan.

Er zijn mensen, die denken: God heeft de wereld voor ons geschapen. Er zijn ook mensen, die zeggen: Wanneer Hij dat werkelijk gedaan heeft, heeft Hij er maar een beroerde zaak van gemaakt - want die zien overal fouten.

Is het echter waar, dat de wereld voor de mensen geschapen is? Ach neen. De wereld is deel van een totaliteit, zoals de mens deel is van een totaliteit. Je kunt geen onderscheid maken en zeggen: ja, maar ik ben uitverkoren. Of: deze wereld is uitverkoren.

Je kunt allen maar zeggen: wij moeten functioneren. Wij moeten werkzaam zijn en blijven. Waarop de vraag volgt, wat die activiteit dan wel betekenen moet.

De werkelijkheid zelf, de diepe werkelijkheid, is natuurlijk het eeuwige. Maar wat heb je aan de eeuwigheid, wanneer je aan de tijd gebonden bent? Je kunt haar niet eens beseffen en voor je besepte leven speelt zij geen rol. Denk niet, dat het voor u anders is.

Ik zie het al: U stapt in een tram, maar die blijft staan. U vraagt, wanneer die eindelijk eens zal vertrekken en krijgt als antwoord: Ach, wat maakt dat nu werkelijk voor verschil uit in de eeuwigheid?

Ik vermoed, dat er dan een kleine explosie volgt, al dan niet verbaal en al dan niet gevolgd, naargelang uw aard, door klachten bij hoofdkantoren, ingezonden stukken in de krant, of mogelijk zelfs vragen in de gemeenteraad.

Want dat kan eenvoudig zo niet. Tijd is nu en voor u op het ogenblik van groot belang.

Waarom is die tijd dan zo belangrijk? Doodeenvoudig omdat tijd de registratie-eenheid voor veranderingen is voor u. Het is niet de tijd zelf, die u zo belangrijk is, maar de veranderingen. Wanneer wij in de stof leven, zijn wij geprogrammeerd binnen deze veranderingen en leven in een tempo, dat niet geheel ons eigen tempo is. Het wordt ons opgelegd.

Zoals wij zitten opgescheept met een aantal reacties, die niet geheel onze eigen reacties zijn, maar die ons a.h.w. van buitenaf worden opgedrongen, of zelfs middels een soort dressuur als onvermijdelijk zijn bijgebracht.

Daardoor verandert het geheel. En elk van ons werkt daarbij in op anderen. Je kunt niet zeggen: er is een ogenblik, waarop een enkele mens het in de wereld werkelijk voor het zeggen heeft, zo min als je kunt stellen: Ik heb soms de mogelijkheid om werkelijk buiten die wereld te gaan staan, zodat ik kan doen wat ik wil.

Dit laatste klinkt wat newtoniaans: Zodra je een steunpunt buiten de aarde kunt vinden, waar je een koevoet op kunt laten rusten, kun je de aarde natuurlijk uit haar baan gooien. Alleen: je hebt die dingen niet. Er over theoretiseren is natuurlijk leuk, maar wanneer je eerlijk bent, dan moet je toegeven: Ik probeer wel veel, maar ik kan nu eenmaal niet alles.

Dit komt bij mij over als een eigenschap, die specifiek is voor het leven op aarde, het leven in de tijd. Niet alleen een de gevangene zijn van jezelf of van het geheel, maar vooral ook: een gevangene zijn, die moet reageren of hij wil of niet.

De diepe werkelijkheid krijgt hierdoor in de spreiding van het gebeuren een bijzondere betekenis. Het is de breking, waarover ik reeds sprak: Het goddelijke breekt in de spreiding van de werkelijkheid, die wij tijd noemen.

Daarom is het leven op aarde ook belangrijker dan menig een zal veronderstellen. Daarom is ook bovenal het bestaan op aarde zo belangrijk. Want wat u zelf tot stand meent te brengen, dat is maar een zuchtje in de storm van de tijd.

Denk maar eens aan die filmsterren, die 50 jaar geleden beroemd waren en nu een enkele maal nog in de publiciteit komen, wanneer zij 77 jaar geworden zijn en iedereen vertellen, dat zij pas 60 jaar oud zijn. Wat zij waren, is voorbij.

Wanneer u een uitvinding doet, waarvan heel de wereld nu in oproer komt, dan kunt u er zeker van zijn, dat men er over 100 jaren weinig drukte meer om maakt en waarschijnlijk op gelijksoortige wijze zich opgewonden bezig houdt met de al dan niet werkelijk belangrijke vindingen van anderen.

Uw eigen belangrijkheid is dus nogal beperkt. En toch kun je zeggen, dat er waarden zijn, die niet erkend worden, maar ook nooit geheel verloren gaan.

Die filmster heeft mogelijk een of enkele malen een rol gespeeld, waardoor het leven en de normen van een aantal mensen veranderde. Dit is een accent, dat lange tijd het geheel blijft mee bepalen.

Het is bekend, dat op zich zeer onbelangrijke personen op een gegeven ogenblik in staat zijn, een geheel land in verwarring te brengen. Het is bekend, dat een enkele mogelijk zeer narcistische persoon middels een op het witte doek weergegeven vorm

van zelfbewondering opeens een mode kan scheppen, die niet alleen de kleding en het uiterlijk van medemensen langere tijd beïnvloedt, maar wel degelijk ook hun gedragingen, hun benadering van het leven.

Zo beïnvloed je allemaal elkaar, want zelfs wanneer je er alleen maar bent en verder niets doet, beïnvloed je nog iemand. Wat een mens mogelijk vreemd in de oren klinkt. Maar denk na:

Wanneer ik nu eens helemaal niets doe, dan beïnvloed ik anderen alleen reeds door het feit, dat ik er ben. Dit betekent immers, dat anderen, of zij dit nu wensen of niet, met je bestaan worden gekonfronteerd, met je aanwezigheid rekening zullen moeten houden.

Laat mij het zo stellen: Wanneer u in deze zonovergoten dagen op het strand gaat liggen, dan kunt u zeggen: ik lig te liggen en verder doe ik niets. Maar vele mensen zullen toch een klein eindje om moeten lopen, omdat zij moeilijk over u heen kunnen stappen.

U hebt de baan van anderen zo dus beïnvloed, ook al wilde u het niet en lijkt dit onbelangrijk: U deed niets, maar hebt dit daardoor dan toch maar gedaan.

Dat lijkt mij de essentie van het leven op aarde: door je kontakten met anderen verandert er iets. De verandering is voortgebracht door de aanwezigheid van iets, wat bewustzijn en denkvermogen heeft, iets dat, of het zelf ageert of niet, de acties en mogelijkheden van anderen beïnvloedt.

En dat vormt dan het spreidingseffect, dat ik reeds noemde: U bent deel van de fontein. U zelf zult niet zien, hoe daarin stralen breken, zult niet kunnen waarnemen, hoe er een regenboog ontstaat, of de betekenis daarvan kunnen beseffen.

Nu niet. Maar uw tijd komt. De druppels spatten wat, verwaaien mogelijk wat en vallen terug in de vijver. Zo keren wij terug tot een rijk van zuiver geestelijk bestaan.

In dit geestelijke bestaan zijn wij opeens weer zo verbonden met alles, zo amorf geworden, dat al onze dromen voor ons waar worden, terwijl wij onze angsten zelf gestalte geven en onze voldoening en vrede voor onszelf kenbaar uitdrukken: wij bouwen een wereld.

Terwijl wij die wereld bouwen, doen wij somwijlen nog wat. Maar het doen wordt dan toch grotendeels voor ons bepaald door de toestand, waarin wij verkeren en de kwaliteiten, die wij bezitten.

Wij komen zo weer in de greep van het mechanisme, dat alles op gang houdt. Er is een vreemde kracht, die ons dwingt, steeds weer te veranderen. Wij worden gegrepen door de pomp, door de leddingen geperst en voor wij het weten zitten wij weer in de fontein van gebeurtenissen, zijn wij weer gegrepen door de vloed van de tijd.

Er is echter nog een andere mogelijkheid: Je kunt in de vijver misschien even aan de oppervlakte komen. Dan zie je iets van de zon en weerkaatst die ook. Maar je neemt dan ook de breking waar. Het raadsel van het zijn wordt kenbaar, de besepte functie van het ik is niet meer het in verschijning treden, het ageren, het zijn zonder meer. Het wordt tot een ervaring, waarbij het ikbesef steeds meer identiek wordt met 't geheel, zodat je zelfs beseft: het geheel openbaart de kracht, waaruit alles is voortgekomen.

Dan kom je a.h.w. in een nieuwe toestand. Je komt dichterbij de diepe werkelijkheid, de werkelijkheid van besef, waarbij het bestaan alleen nog uitdrukking is van een zijn, dat in zich niet omschrijfbaar is.

Dan vraag je je af: is het de moeite waard? Een vraag, die ook nu en voor ons geldt. Want het is mogelijk heel aardig hier tot u te spreken en u beelden voor te leggen, die u toch het gevoel kunnen geven, dat u meewerkt aan een goddelijke openbaring, dat u belangrijk bent, alleen reeds omdat u bestaat.

Maar wat dan? Het antwoord daarop is wat moeilijker. De diepe werkelijkheid is naar ik meen ook de verwisselbaarheid. Wanneer mijn besef van zijn volledig is, dan kan ik mij in elke vorm uiten. Ik behoef zelfs niet meer door het pompmechanisme gedreven te worden om in de fontein op te duiken.

Ik ben niet meer gebonden aan een vaste kringloop, maar kan optreden, waar en zoals mijn besef, mijn bewustzijn, mij zal zeggen, mij te manifesteren. En waar ik mij ook zal bevinden, ik bezit en behoud een overzicht van het geheel.

Dat is de toestand, waarin wij de kracht waaruit wij voortkomen, kennen, er mee verbonden zijn en, naar men soms beweert, daarin op zullen gaan.

Voor mij is het belangrijk, dat je de werkelijkheid dan nooit meer geheel uit het oog kunt verliezen.

Het is gemakkelijk, alles te herleiden tot eenvoudiger termen, zo in de trent van: Wanneer u braaf bent, kom zo dadelijk O.L. Heer u wel belonen en wanneer u stout bent, komt O.L. Heer en geeft u aan de duivel, die u dan een blijvend pak slaag geeft. Een dergelijke voorstelling is wel heel erg simplistisch, zo eenvoudig, dat zelfs een simplistisch verbond er geen weg mee zou weten. Zo eenvoudig, dat je simpelweg zo iets als waarheid moet aannemen of beseffen, dat je staat tegenover symbolen, die voor velen alle besef van de werkelijkheid vertroebelen.

Het is moeilijker, wanneer je probeert het zijn uit te drukken naar waarheid. Maar je moet weten, dat je bestaan zin heeft en dat het zinvolle van je bestaan niet gelegen is, in hetgeen je tot stand brengt in de wereld, altans in de eerste plaats. Wat je doet, is mogelijk voor jou belangrijk, voor het geheel is in de eerste plaats belangrijk, dat je er bent.

Dat je er bent, existeert, is zeer belangrijk, ja, zelfs onvermijdelijk, voor het geheel. Ofschoon er natuurlijk mensen zijn, die hier op zouden willen merken: maar je verdwijnt toch wel weer een keer?

Dat komt op aarde ook wel voor, maar dan verdwijnt je nog niet echt. Denk maar aan de aarde: wanneer daar de schulden te hoog oplopen, verhuizen er ook mensen zonder achterlating van adres, dus de veronderstelling lijkt redelijk.

Maar in de geest komt dit niet voor. Wanneer je de diepe werkelijkheid van de dingen zoekt, zul je beseffen: ik kan niet werkelijk ophouden met bestaan, verdwijnen. Ik kan wel van functie veranderen. Ik ben deel van een geheel. Wanneer dit geheel minder kan worden door verlies van delen, houdt het op te bestaan.

Wat je brengt tot het formuleren van een besepte waarheid in termen, die religieus niet bepaald aanvaardbaar zullen zijn:

Indien slechts een ziel voor goed verloren zou gaan, zou volgens mij daarmee het einde van de schepping aangebroken zijn.

Een denkbeeld, dat onmogelijk en overdreven moet zijn voor een ieder, die de werkelijkheid vanuit een religieus standpunt benaderen wil. Want volgens de meeste godsdiensten gaat voortdurend 99% teloor, waarvan ten hoogste 5% alsnog eens de eeuwige zaligheid zal kunnen kopen, wanneer zij op aarde voldoende gelden op rekening van de kerkgemeenschap gestort hebben.

Wanneer ik aan het geheel van het zijn denk, zo denk ik onwillekeurig aan zoiets als een zeepbel. Wanneer er in een zeepbel een paar moleculen verdwijnen, platst de hele bel. Zo is volgens mij de schepping van God: een soort zeepbel, die buiten de ruimte en de tijd bestaat. Wij weten niet, hoe die precies is. Wij kunnen speculeren en raadselen opwerpen rond de 63 heelallen, die rond 'n onbekend middelpunt circuleren in de ruimte. Maar met dat al zijn en blijven wij nog even ver van huis.

Wij weten alleen: de schepping is een besloten geheel, waarin elke omzetting kennelijk mogelijk is, maar waarin niets van de essentie gemist kan worden en waaraan, vreemd genoeg, ook niets schijnt te kunnen worden toegevoegd.

Je zou het mogelijk als volgt kunnen zeggen: De Schepper is volmaakt en indien Hij, zoals men gelooft, tevreden is met zijn Schepping, zal ook deze volmaaktheid bezitten. Aan het volmaakte kun je niets meer toevoegen en daaruit kun je niets meer wegnemen, zonder dat het zijn kwaliteit verliest. Dat is volgens mij de werkelijkheid.

Daarom zijn wij deel van die kringloop, daarom zijn wij zo belangrijk, alleen maar door het feit, dat wij bestaan. Ook al ligt de zaak voor jezelf natuurlijk wel wat anders.

Want niets doen en zeggen, dat je belangrijk bent, is een functie, die door sommige mensen wel eens met goed gevolg is uitgeoefend, maar de tijd heeft duidelijk gemaakt, dat de tijd van levende goden en vergoddelijkte koningen voor u toch voorlopig wel voorbij schijnt te zijn.

Je moet in jezelf kunnen geloven. Een mens, die niet in zichzelf kan geloven, een geest, die niet in zichzelf kan geloven, bestaat wel. Het zijn kan niet onderbroken worden. Alleen de wijze, waarop het dan beleefd wordt, is, op zijn minst gesteld, dan een soort nachtmerrie of mogelijk zelfs een langzame uitblussing van alle beseffen in het duister, tot je daaruit weer herboren wordt, zonder ook maar te weten, wie en wat je bent.

Daarom alleen reeds is het voor ons belangrijk enig begrip te hebben van eigen betekenis. Het lijkt mij echter ook hier belangrijk eerst eens te grijpen naar de diepe werkelijkheid, je bezig te houden met het feit: mijn bestaan zelf is een onmisbare factor in het bestaan van de gehele schepping, alle werelden, sferen en krachten, die ooit geuit zijn mede omvattende. Dan weten wij tenminste, dat wij er bij behoren.

Dan moeten wij voor onszelf verder gaan kijken: Ik kan natuurlijk niet voorkomen, dat ik in het geheel functioneer volgens de wetten, die dit geheel mij oplegt. Als deel van de diepe werkelijkheid zal ik innerlijk bepaalde drijfveren vinden, zal ik bepaalde geestelijke en andere belevingen opdoen en zal ik zelfs bepaalde acties niet kunnen vermijden.

Dat is nu eenmaal zo.

Maar daarnaast het ik een grote keuzemogelijkheid. De vrijheid b.v. om mijzelf te zijn. Ook al weer iets, waar heel wat mensen bang voor zijn: Zij denken mogelijk, dat zij zichzelf te goed kennen.

Maar ken je jezelf wel? Wanneer je werkelijk jezelf bent en afstand doet van al die dromen, die je aangepraat worden, dan ben je mogelijk vatbaarder voor invloeden, die je nu kunt afweren.

Het leven is een soort concerto, waarin het ritme van de tijd dragend is voor een wonderlijke melodie door vele instrumenten, die gelijktijdig onverschilligheid, vreugde en lijden uitdrukken.

Het is een voortdurend opwellen van nieuwe krachten, dan weer een langzaam tot een bijna verstervende klacht teruggaan, terwijl het ritme langzaam en ongemerkt voortgaat.

Het is een barokke bouw van klanken, van trillingen, van krachten. Maar wijzelf zijn niet gebonden aan een van de instrumenten. Wij zijn het geheel, niet alleen maar de partij van een enkel instrument.

Wij zijn niet een enkele stem van het orgel. Wij zijn alle registers, het totaal van alle mogelijkheden, ook wij. Onze vrijheid bestaat uit de mogelijkheid, ons te vereenzelvigen met alles, wat er rond ons is: de kracht ervaren, een ogenblik opgaan in een juichende vreugde, of misschien opgaan in een accoord in majeur van levenservaring, dat je bijna doet barsten van spanningen en vreugde om dan weer terug te vallen tot een zacht diminuendo.

Je bent jezelf, wanneer je in het geheel van de onvermijdelijke melodie van het leven voortdurend weer die krachten, die klanken, die trillingen weet te puren, die voor jou belangrijk zijn en zo al wat hje moet zijn in het geheel weet uit te drukken in klanken, die voor jou licht, vreugde, intensiteit betekenen.

Jezelf zijn is: waarmaken, wat je innerlijk bent. En dit is mogelijk, zelfs in het stoffelijke leven. Juist omdat je weet: ik heb een betekenis, ik kan niet vergaan, want wanneer ik sterf, sterft de schepping met mij. Maar zolang voor mij het zijn voortduurt, is de schepping, want zonder mij kan nooit diezelfde volmaaktheid van schepping meer bestaan.

Besef dit en je kunt mogelijk ook eerder de moed vinden om te zoeken naar de waarheid van je eigen wezen. De vragen beantwoordende: wat ben je werkelijk, wat wil je werkelijk, wat is de drijfveer van je handelen? Waarom treffen sommige dingen je zo hard, terwijl je aan andere voorbijgaat? Vraag je dit eens af, indien je wilt weten, wat je bent.

En weet je, wat en wie je bent, probeer dan ook waar te maken, wat je bent. Want op deze wijze schep je voor jezelf en in jezelf een aanvaarding, die niet alleen voor het leven op aarde belangrijk is, maar ook geestelijk van groot belang blijkt.

Ik zal proberen dit enigszins duidelijk te maken, ook al besef ik door de menselijke taal in mijn mogelijkheden zeer beperkt te worden.

Wanneer u iets doet, - onverschillig wat - heeft het voor u ook geestelijk enige betekenis. Het kan belangrijk of onbelangrijk

zijn in geestelijke zin, maar dit kun je op aarde gemeenlijk niet overzien.

Zeker is, dat alles, wat u geeft, elke kracht, die van u overgaat op anderen, elke kracht, die u van een ander ontvangen hebt, een waafde betekent voor de geest, die tot in de hoogste sferen niet verloren gaat.

Het is a.h.w. een reeds in de tijd realiseren van een deel van de totale verbondenheid, die in de totale werkelijkheid bestaat. Het is een herhalen in jezelf van het voortdurende scheppingsproces, dat de tijdloze werkelijkheid vormt. Hierdoor wordt het je mogelijk in jezelf een gelijkenis te vinden met hogere waarden.

Het klinkt zo eenvoudig: de een geeft een kind een dropje, de ander heeft wat kracht en neemt iemands hoofdpijn even weg, terwijl de derde alleen maar een glimlach weet op te brengen, waardoor een medemens wordt opgemonterd.

als mens ben je geneigd te zeggen: wat stelt dat nu helemaal voor? Maar in de werkelijkheid zijn dit banden, die je hebt gelegd, waarden, waarbij iets van jou naar een ander is uitgegaan en zelfs de ander iets van zich naar jou heeft uitgestraald, want anders zou hij niet op jou gereageerd hebben.

Het is een bewust verbonden zijn in de werkelijkheid buiten tijd, die het werkelijke zijn van een ik bepaalt. En het geheel van je bestaan in de werelden van de geest zal mede door dit verworven besef worden bepaald. Bewustwording?

Ach, bewustwording is in feite gewoon deel hebben aan Wie zichzelf isoleert, wijst het geheel, of een deel van de schepping af. Hij zal in die schepping door blijven gaan en zijn rol in het geheel moeten blijven spelen. Dat is onvermijdelijk. Maar hij zal niet in staat zijn dit te beleven.

Hij heeft betekenis in het geheel, rond hem zijn vele krachten actief, maar hij weet het niet. Hij is doofstom en blind in een levende wereld vol van kleuren en klanken.

Het al richt zich tot hem met een vraag, maar hij kan deze niet beseffen, geen antwoord geven. Indien u dit wilt voorkomen, moet u in de eerste plaats beginnen de wereld rond u niet te verwerpen. U moet in en op die wereld reageren volgens uw eigen werkelijke wezen. Dat is het belangrijkste en bij een bewuster leven volgens mij zelfs onvermijdelijk.

Maar je moet ook beseffen, dat je eerst hezelf kunt zijn, wanneer je betekenis hebt voor anderen en anderen ook betekenis hebben voor jou. Dat kan een kwestie zijn van enkele woorden, of een geheel leven samendocrbrengen, het kan een kwestie zijn van het elkaar geven van wat kracht, of mogelijk zelfs van het uitzenden van wat gedachtekracht in de hoop daarmee een ander te helpen. Dit zijn de dingen, die voor ons ik werkelijk betekenis hebben.

Wij bouwen uit dit geheel onze geestelijke werelden, onze interpretatie dus van een zijn in niet stoffelijke toestand. Hoe meer wij de band erkennen met het leven, het levende, de anderen, hoe minder wij beperkt zullen worden tot een wereld, waarin alleen onze eigen angsten en lusten tot onze enige droomwerkelijkheid worden.

Je wereld wordt dan steeds groter. Het is, of je je leert terug te trekken tot aan de rand van de vijver en zo de mogelijkheid

krijgen om te zien, hoe in de stralen van de scheppingsfontein het goddelijke licht tot kleuren breekt en zo, uiteenvallende, iets van de ontstellende schoonheid van de diepste werkelijkheid onthullen.

Dit is mijn eigenlijke onderwerp. Niet veel. Wanneer u daarop wilt reageren, kunt u dit meteen doen. Ik wil echter een paar punten voor **weg nemen**.

Wat ik heb gezegd, geldt voor de eeuwigheid. Het is geen predestinatie, waarbij uw eigen plaats en alle belevingen door alle tijden heen vastliggen en bepaald zijn. Het is alleen een voorbestemming in zoverre, dat uw zijn onvermijdelijk is en zal blijven, zolang de schepping bestaat.

Hoe u dit zijn voor uzelf beleeft, is uw zaak. De functie, die u hebt binnen het totale zijn, kan desnoods voortdurend veranderen, zonder dat uzelf dit onmiddellijk kunt beseffen. Zoals men ook bewust van functie kan wisselen in de werkelijkheid, zonder dat er iets verandert.

Dus: geen voorbestemming. Dit voor degene, die zich anders graag in dit mogelijke aspect van mijn onderwerp zouden uit willen leven, wilde ik dit duidelijk vooropstellen. Hebt u nu kommentaar?

x Het jezelf kennen lijkt mij bij al, wat u gezegd hebt heel belangrijk, maar juist dit is moeilijk door alle konditionering en alles, wat daarbij een rol speelt. Hoe kun je daar nu uit komen?

- Ik wil het proberen. Het is in ieder geval kennelijk veel eenvoudiger, dan u veronderstelt: Je moet niet meer zeggen: Hoe hoort het, of: wat is goed en wat is kwaad, maar: hoe zie ik het, hoe wil ik het, hoe vrees ik het?

Dus eenvoudig het oordeel van de wereld zover mogelijk uit-schakelen en komen tot een beeld, dat voor jou op dat ogenblik aanvaardbaar is, zonder je daarbij ooit af te vragen: Is het nu goed of is het kwaad, wat ik nu ga doen?

Het is opvallend, dat heel veel mensen, die erg eenzijdig op het leven reageren, juist dit goed en kwaad voortdurend hanteren, waarmede zij van alle leven steeds meer willen afhakken, tot er weinig meer overblijft tot een paar splinters zonder samenhang, die zij dan schoonheid noemen om hun eigen afkeer voor het resultaat te verbergen.

Het eenvoudige antwoord luidt dus: ga niet met jezelf vechten over de vraag, waarom je iets doet, maar vraag je eerder af, hoe je iets wilt, hoe je iets niet wenst. Vraag je af hoe je je het leven droomt. Aanvaardt de feiten eenvoudig, ook omtrent jezelf en probeer niet, de betekenissen te veranderen. Dan kom je tot zelfkennis, dan word je duidelijk, welk geheel van waarden voor jou op dit ogenblik een rol speelt en dus voor je bewustwording van belang kan zijn.

Dan zul je, door je konditionering, mogelijk in het uiten van dit alles beperkt blijven. Maar de erkenning van eigen ware ik verliest in ieder geval al vele grenzen en ook tegenover de " feiten" staat men bewuster en objectiever.

Iemand, die een psychiater raadpleegt, om zijn innerlijk leven te kunnen benaderen, heeft voordien mogelijk, maar nadien zeker geen bewust innerlijk leven meer. Hem rest alleen een innerlijk leven en denken, dat de psychiater hem, tijdelijk en

en kunstmatig heeft toegevoegd.

Mogelijk zijn er enkele psychologisch geschoolde personen, die mij deze uitspraak kwalijk nemen. Maar wat doet een psychiater uiteindelijk anders dan iemand aanpassen aan een bestaande norm en hem daartoe bevrijden van alle remmingen, die binnen de norm niet passen, om hen gelijktijdig ruimschoots te voorzien van remmingen, die wel bij de norm passen?

Wanneer je eerlijk bent, moet je toegeven, dat dit alles weinig of niets met het werkelijke ik van de mens vandoen heeft. Zeker, een psycholoog kan u mogelijk duidelijk maken, wat u beweegt, maar hij is niet in staat, u te laten zien, wat achter 'n dergelijke drang schuilgaat. Dat kunt u alleen zelf.

Wanneer je jezelf durft aanvaarden, zoals je bent, zonder je steeds weer af te vragen: ben ik nu goed, of ben ik kwaad, kom je bij de diepste werkelijkheid in de buurt. Niet, wanneer je voortdurend in wanhoop over jezelf bidt: Heer, vergeef mij mijn zonden van vandaag en maak mij morgen wat heiliger dan gisteren

U lacht erom. Maar er zijn werkelijk mensen, die voortdurend op deze wijze bidden. Je boekt veel meer resultaat, wanneer je je na elke dag de tijd gunt de afgelopen periode te overzien en jezelf daarbij afvraagt, of je werkelijk iets hebt gedaan, waar je het geheel mee eens was, terwijl je je daarnaast kunt afvragen, in hoeverre je alleen maar bewegingen hebt gemaakt, die van je verwacht werden, alleen omdat zij van je verwacht werden.

Splits het gebeuren in een deel, waar je werkelijk bij betrokken bent en de buitenkant, die van geen belang is. Dan valt de schil weg, het masker slijt even en je wordt wat meer en eerlijker gekonfronteerd met jezelf.

In die konfrontatie heb je dan gelijktijdig meer begrip voor de relaties met de kosmos, die voor het ik op dit ogenblik duidelijker spreken. Je wordt je meer en meer bewust van het gedeelte uit het trillingsbeeld van het kosmische orkest, waarop u bewust kunt reageren en waaruit u dus ook kunt kiezen.

x Was het niet Pytagoras, die leerde te vragen: wat heb ik vandaag wel en wat niet goed gesaan?

- Het is inderdaad een lering uit de tradities van de Pytagoreeën, maar geen directer lering van de meester zelf. Deze stelde eerder: Wat ik doe, ben ik. Laat ik daarom mijzelf zijn in al, wat ik doe en één zijn met al, wat ik doe.

Een stelling, die hijzelf in de praktijk bracht tot aan zijn dood toe. Op dat ogenblik reageerde hij niet op het gevaar en werkte tot het laatste moment door, omdat hij op dat ogenblik immers een probleem was en problemen niet met geweld kunnen worden gedood. En indien u dit niet gelooft, moet u maar eens gaan praten met al die mensen, die nu bezig zijn met hun plannen de problemen van Nederland op te lossen....

Je kunt problemen desnoods tijdelijk bewusteloos maken, zodat zij je even niet storen, maar doden kun je ze niet werkelijk.

Zijn leerlingen hebben enkele stellingen van de meester later samengevat tot de raad: denk elke dag na, over wat je gedaan hebt, opdat je zult beseffen, wie je geweest bent. Wat weer inhoudt, dat in hun visie de menselijke persoonlijkheid een variabele factor bezat.

Tot zover dan de pytagoreeën. Vergeef mij deze reactie.

x Zou je het door u opgebouwde beeld van een fontein als meditatie kunnen gebruiken om tot een verruiming van je bewustzijn te komen?

-- Indien u dit meditatiebeeld gebruikt, om een bevestiging te krijgen van uw eigen zijn, dus van uw belangrijkheid, onvernietigbaarheid en zo wat meer innerlijke zekerheid wilt winnen, zo zou ik zeggen: Goed.

Indien u echter wilt mediteren over de functionaliteit van uw eigen wezen en dergelijke zaken, kunt u beter andere beelden gebruiken. Ik zal enige voorbeelden geven:

Wanneer je b.v. wilt weten, wat je werkelijk doet, zul je als uitgangspunt iets moeten nemen, wat je gedaan hebt, of desnoods zou willen doen. Beschouw dit en vraag je af, waarom dit voor jou belangrijk is. Dan zie je het langzaam maar zeker veranderen. Het eindresultaat is een konfrontatie met jezelf, waardoor je gelijktijdig iets meer omtrent eigen drijfveren gaat beseffen.

Wil je iets weten omtrent je verbondenheid met de kosmos zonder deze direct in menselijke termen uit te willen drukken, dan kun je b.v. mediteren op kleuren. Denk aan een tempel, die stralend verlicht is met blauw, geel, of helderrood licht en probeer te voelen, waarom je een bepaalde kleur koos, waarom juist deze in dit verband belangrijk voor je is. Het gedachtenproces, dat zo op gang komt, maakt je uiteindelijk duidelijk, hoe en waarom je behoefte hebt aan kontakten met God, de kosmos en de mensheid.

Ik geef slechts enkele voorbeelden in zeer algemene zin. Je kunt deze en dergelijke beelden als uitgangspunt gebruiken. Je kunt van hieruit dus vertrekken.

Maar je bent in zekere zin uniek. Dat vergeten de mensen wel eens. Geen enkele mens is precies gelijk aan de andere. Zo komt het, dat bij iedere kleine meditatie steeds weer variaties noodzakelijk zijn in beeld en procedure, zoals er steeds ook verschillen in erkenning een rol zullen spelen.

Trouwens: wie het zijn en daarmee het kosmische bestaan wil benaderen, zal eerst moeten beginnen met het zijn in eigen wereld te aanvaarden, dus de wijze, waarop hijzelf bestaat.

Maar ik geef toe, dat de door mij gegeven beelden goede meditatiestof bevatten voor een ieder, die iets meer wil begrijpen en beleven van het kosmische bestaan, eigen tijdloosheid wil aanvoelen en daardoor voor zich openbaringen van hogere orde op de duur mogelijk wil maken.

Maar wanneer u zich dan eindelijk zeker gevoelt van de zinvolheid van eigen zijn, zou ik mij, wanneer ik u was, ook eens af gaan vragen, welke krachten ik heb.

Ook hiervoor een beeld: Denk aan jezelf als een goochelaars-hoed. Je zegt tot jezelf: kijk, mijn binnenste is in feite duister, maar nu grijp ik met mijn gedachten daarin uit en er komt een beeld te voorschijn. Wat heb ik nu?

Je gaat dan eigenschappen aan jezelf demonstreren. Zeg vervolgens tot jezelf: wanneer ik dit kan, is het niet voldoende er over te mediteren. Ik zal dit in de praktijk op de proef stellen. Dan grijp je weer in het verborgen deel van eigen wezen, haalt er weer het betreffende beeld uit te voorschijn en werpt dit gewoon iemand toe, om daarna met belangstelling waar te nemen, of en zo ja, hoe en wat de ander daarbij beleeft.

Op een dergelijke wijze kun je veel beseffen en doen.

x Kontakt tussen mensen betekent invloed op elkaar, dus wisselwerking. Kun je dan ooit geheel jezelf zijn?

- Wanneer je jezelf niet bent, is er geen echte wisselwerking mogelijk. Juist omdat je jezelf bent, wordt een werkelijke wisselwerking zonder illusies mogelijk.

Eenvoudig gesteld: Wanneer u een gedachte deelt met een ander, spreekt u met die ander, nietwaar? Maar communicatie is alleen mogelijk, wanneer u uit uzelf punt om een innerlijk besef middels de woorden op de ander te projecteren. Zonder dit is werkelijk begrip in feite bijna onmogelijk.

In kontakt met anderen spreekt u niet alleen tot de ander, maar geeft de ander ook antwoord. U dient dan te luisteren. Hierdoor wordt het u mogelijk iets van de ander te beseffen en zo duidelijker over te dragen, wat er in u leeft. U zult de formulering dan waarschijnlijk wel wijzigen en aanpassen aan de ander, maar zelfs indien de ander uw visie op een probleem, of op uzelf zou veranderen, dan is alleen uw visie op uzelf veranderd, maar u bent nog steeds uzelf gebleven en uw communicatie betekent in dit geval zowel een uitbreiding van uw besef als een mogelijkheid, vollediger en bewuster uzelf te worden.

Denk dus vooral niet, dat de mensen in een wisselwerking elkaar veranderen. Ook al is op deze illusie menig huwelijk gebaseerd en gestrand. Want de praktijk wijst uit, dat men elkaar huwt om iets, wat men in de ander meent te zien, waarna men onmiddellijk de ander zover probeert te veranderen, dat van de eerste attractie niets meeroverblijft.

Een mens kan op grond van ervaringen zichzelf veranderen. Dat wel. Maar wanneer je denkt, dat je een ander veranderen kunt, ga je uit van 'n illusie, die voert tot feiten, die voor beiden steeds minder aanvaardbaar worden.

Besef je in een dergelijk geval, wat je de ander werkelijk geeft, dan besef je ook beter, hoe de ander je beantwoordt. Zoek dus in anderen nooit de spiegel, die je steeds weer dient te strelen met zijn schone weergave van je ik. Aanvaard de persoon, zoals deze is, ken jezelf voor wat je bent. Zelfs de onaanvaardbare facetten in een ander dwingen je dan jezelf te onderzoeken en je af te vragen, of je dit nu werkelijk wilt aanvaarden of niet. Waarna je, uitgaande van het besepte, meer jezelf kunt worden door de nu aangepaste wisselwerking met de ander(en) te hervatten.

x Dan brengt een kluizenaar het niet ver ...

- De kluizenaar brengt het inderdaad niet ver op het ogenblik, dat hij vlucht voor de mensheid om zaligheid te vinden in een voortdurende zelfverheerlijking en steeds herhaalde beschouwingen. Iets, wat nogal eens voor pleegt te komen.

Maar evenzeer kan de kluizenaar zozeer met zijn geestelijke krachten bewust werken, dat elke stoffelijke storing voor hem onaanvaardbaar is geworden. In dit geval is een je terugtrekken in een eremitage in feite een kiezen van de juiste werkplaats om alle kontakten met wereld en werkelijkheid juister en intenser op het bedoelde niveau plaats te doen vinden.

Het jammere voor u hierbij is, dat je aan een kluizenaar zelden of nooit meteen kunt zien, of hij behoort tot de ene soort of tot de andere.

x U kunt het toch bemerken aan diens houding tegenover het leven?

- Zelfs dat wordt erg moeilijk, omdat een kluizenaar die werkelijk zijn rust wil bewaren, slechts zelden zal reageren op degenen, die proberen hem uit zijn tent te lokken, terwijl de andere soort vaak geneigd is, mooie woorden te spreken, die geen werkelijke weerklank vinden in het werkelijke leven.

Zelfs indien de bewuste u antwoord zou geven, blijkt, dat u zijn antwoorden interpreteert. De kans is groot, dat u hem dan als een onschadelijke, maar eenvoudige ziel ziet zonder zijn werkelijke macht en vermogens te beseffen. Wat overigens voor u weer goed kan zijn, daar het uw zelfvertrouwen bevordert.

In elk kontakt met een medemens moet je je echter steeds weer afvragen: heb ik zijn werkelijke ik gezien, of alleen maar een masker? Daarom herhaal ik: je kunt nooit weten. Zelfs wanneer een duivel en een engel als mens opereren op aarde, zal het voor u moeilijk zijn aan uiterlijkheden te zien, wie er in feite voor u staat, zo min als u dit zult kunnen bemerken aan de woorden, die zij spreken.

U kunt ten hoogste hun innerlijk aanvoelen op ogenblikken, dat een mate van geestelijke harmonie wordt bereikt, zodat een wederkerigheid ontstaat op een geheel ander niveau van werkelijkheidsbeleving. Zelfs dan kunt u nog niet zonder meer verwerpen of aanvaarden, behalve voor uzelf alleen.

x Zijn er engelen op aarde?

- Soms ben je geneigd te zeggen, dat een groot deel van de aarde bevolkt wordt door uiterlijke engelen, die bij voorkeur de duivel uithangen.... Het omgekeerde zou natuurlijk ook mogelijk zijn, maar gezien de facetten, die naar buitentoe kenbaar worden, moeten het haast wel engelen zijn, omdat geen enkele duivel zo stom zou kunnen zijn, zichzelf steeds weer op deze wijze te verraden. Wat meer een spitsvondigheid is dan een antwoord, maar u zult hiermede toch genoeg moeten nemen.

x Een wijze, gevraagd naar de juiste weg, sprak: keert in uzelve en gij zult uw juiste weg vinden. Hiermede bedoelde hij waarschijnlijk geen psychoanalyse?

- Neen. Psychoanalyse is de methode, die je gebruikt om illusies te vinden, die je niet waar kunt maken en vervolgens enkele eigenschappen in eigen besef over te houden, opdat je pretenties kunt hebben zonder waardig te zijn

Vergeef mij. Maar u zoudt het mogelijk als volgt beter kunnen formuleren: Wanneer je in jezelf keert, en bereid bent alles, wat je daar erkent, te aanvaarden zonder het onmiddellijk mooi te interpreteren tot het lichtend wordt e.d., dan vind je enige waarheid.

De mens, die zich van zichzelf bewust wordt, wordt zich ook bewust van de krachten, die hem drijven. En al kan hij die niet duiden, hij weet in ieder geval enigszins, waarom hij in beweging is. Ik dacht, dat dit op zich een erkenning van een relatie met de oneindigheid in kan houden.

Wie diep in zichzelf doordringt, kan daar het licht en de krachten vinden, die tot zijn huidige functie behoren. Maar hij kan gelijktijdig beseffen, dat dezen hem niet zonder meer eigen zijn. Zij zijn eerder aan de functie verbonden dan aan de persoon. Op het ogenblik, dat je gaat beseffen: mijn manifestatiemogelijkheid is inhaerent aan mijn functie, maar mijn wezen is in staat, elke voorstelbare functie te aanvaarden, zo

wordt je mogelijkheid tot bereiken groter. Het ik-besef benadert dan in aanmerkelijke mate de diepere werkelijkheid.

Ga in jezelf en leer jezelf kennen in deze zin, lijkt mij dus wel een heel goede raad. Het komt neer op een beseffen, hoe je zelf tussen de verschijnselen bestaat.

Wanneer een mens probeert zichzelf te leren kennen door voor de spiegel van de eeuwigheid te gaan staan, is het overigens opmerkelijk, dat hij staat tussen de schoonheid en de wijsheid. Hij hangt er a.h.w. net tussen in.

x Hij heeft er deel aan, denk ik.

- Hij heeft er geen deel aan op dat ogenblik. Maar hij zal wel gaan beseffen, dat beiden bestaan. Op het ogenblik, dat het bestaan van beiden, ook in verband met eigen wezen, voldoende beseft wordt, kan het ik delen van beiden absorberen.

Er ontstaat een wisselwerking met beiden, of om het nog wat plechtiger te zeggen: De spiegel staat tussen de twee pilaren. Beide pilaren worden echter gekroond door de boog, waarop de derde zuil staat, die de zuil der waarheid genoemd wordt.

Een oude maçonnieke beeldspraak, die in deze dagen naar ik meen te weten niet zo vaak meer gebruikt wordt. Nu zegt men gemeenlijk; sta tussen de zuilen. De derde zuil ben je zelf.

Soms staat men daar inderdaad voor pilaar, zodat het waar lijkt te zijn, maar de werkelijke bedoeling was: Kom in eigen besef tot aanvaarding van jezelf, zowel als tot besef van schoonheid en wijsheid. Dit zal gelijktijdig een overbruggen betekenen van het geheel der schepping, waardoor de liefde, de aanvaarding van de schepping- of de christusgeest - manifest wordt. Hierin zal de werkelijke persoonlijkheid zich dan verder kunnen ontwikkelen in eenheid met al het zijnde.

Een mooie symboliek, die in wezen zeker niet onwaar is.

x onverstaanbaar.

- Eenvoudig beantwoord: wanneer je per ongeluk op een ijsje gaat zitten, dat een kind achterliet op een bank in een park, dan kom je tot een plotseling kil en eigenaardig besef, dat eerst langzaamaan omslaat in een feitelijke vaststelling.

Het is een samenvoeging van erkenning: de ongewone toestand, gevoelens: de kilte, die vochtig optrekt, wordt gevoeld en daarop eerst de vraag: wat kan dit zijn? gevolgd door het kijken, of je werkelijk gelijk hebt en daarna, wanneer je tenminste verstandig bent, het reinigen van je kleding, die meer nog dan je eigen persoon van dit experiment genoten zal hebben.

Beseffen is dus niet een weten zonder meer. Beseffen is : een samenvloeien van beleven, gevoelsreactie, bewustzijnsreacties en zelfs de daad, die hierop gemeenlijk zal volgen.

al die dingen te samen drukken dus de betekenis van het woord beseffen in feite uit. Indien je beseffen wilt in de eeuwigheid, dan ga je dus op het ijsje van de tijd zitten, wordt onrustig, vraagt je af, wat er aan de hand is om dan tot de erkenning te komen, dat er - ofschoon mogelijk tijdelijk - een vreemde relatie is ontstaan tussen u en een werking, die eens hard en onveranderlijk leek, maar zich nu opeens eerder stroperig en druipend manifesteert. Kortom, verandering van waarden, die bijdraagt tot erkenning en zo iets meer van het wezen van de oneindigheid doet aanvoelen en op de duur zelfs beseffen.

Dit is géén grap. Het is een analogie, een soort parabel,

omdat het mij niet mogelijk is de geestelijke betekenis van beseffen uit te drukken in woorden, zonder vele misverstanden in het leven te roepen.

Houdt er echter rekening meer, dat je, ook als mens, nooit kunt beseffen met je verstand alleen, of met b.v. je geloof alleen. Er zijn altijd alle delen van het ik bij betrokken, zoals gevoel, waarneming, beredenering, emotie als gevolg van dit alles, konstatering en handeling.

Beseffen is dus zeer complex. De werking, die in het beseffen verborgen ligt, kan dan ook nooit simpel zijn.

x Zoudt u verwerklijken, verwezenlijken, een goed synoniem achten?

- Neen, want je kunt iets verwezenlijken zonder het te beseffen. Aan de andere kant geloof ik, dat je moeilijk iets kunt beseffen zonder het gelijktijdig - zover je kunt - te verwezenlijken.

Daarom is verwezenlijken, de letterlijke vertaling van het engelse woord realise, niet voldoende. Maar met het engelse woord kunt u iets meer doen, wanneer u weet, dat de stam van het woord real is, waar, echt, werkelijk. En beseffen is wel degelijk het kennis maken met de werkelijkheid.

x Beseffen is dus uiteindelijk beleven?

- U maakt het mij erg moeilijk met deze misverstanden, die ik middels een ijsje op 'n parkbank probeerde te voorkomen. Want u kunt deze natte koude wel degelijk beleven zonder te beseffen, wat haar veroorzaakt.

Beseffen impliceert wel beleven, maar is meer dan beleven alleen. En daarmee mag ik mijn bijdrage afsluiten. Mijn dank voor uw reacties, waaruit blijkt, dat u in ieder geval mee hebt willen denken.

Overigens: wanneer u met mij mee probeert te denken, kunt u nog geen afstand van uzelf doen, want in feite blijft u bezig met uw eigen problemen, niet met het probleem, dat ik voorop stelde.

Aan de andere kant neemt u iets op van mijn reacties, terwijl ik in mijn pogingen, om duidelijk te zijn, door u voortdurend wordt gecorrigeerd en dus wijzer wordt gemaakt. Mag ik u daarvoor danken en de hoop uitdrukken, dat dit wel zeer geestelijke onderwerp voor meerderen onder u enige betekenis heeft gekregen.

En vooral niet vergeten: u bent belangrijk, want u bestaat!
Goeden avond.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond.

Het is mij moeilijk om, nadat u zojuist een zo zwaar geval hebt afgewerkt, daarbij passend aan te sluiten en bovendien nog geestelijk te blijven ook.

Ik dacht zo, dat ik er beter enkele stukjes van mijn eigen levensbeschouwing en houding aan toe kan voegen. Het is uiteindelijk niet geheel onmogelijk, dat u daaraan iets hebt. En zo dat niet het geval zijn, dan gaat de mij toegemeten tijd in ieder geval toch voorbij.

Er zijn veel mensen, die graag vooruit willen komen. Daarom

lopen zij voortdurend hard, zo hard zelfs, dat het hen niet eens opvalt, dat zij in een kringetje lopen.

Mij doet dit vreemd aan. Zoals ook, wanneer ik mensen zie, die zonder omzien in voltempo door het leven draven, hardnekkig voortgaande, moe, met zadelpijn en al. Echte doorzetters. Jammer dat zij hun race rijden op een hobbelpaard.

Voor mij lijkt het niet zo erg nodig, dat er veel vooruitgang is. Wanneer ik uw wereld bezie en alles zie, wat men in uw dagen vooruitgang noemt, dan denk ik: met al die vooruitgang zijn jullie in menselijkheid maar hard achteruit gegaan.

Ik zou eerder voelen voor bezinning. Maar wat denkt een mens, die zich bezint? Hij begint er niet meer aan. Want men meent, dat bezinnen een te voren nagaan betekent van alles, wat men zou kunnen doen, waardoor er echter voor andere dingen weinig tijd overblijft.

Kijk eens: bezinnen betekent doodgewoon, dat je je afvraagt, of hetgeen je doet, ook de moeite waard is. En bovendien of het onder de omstandigheden de moeite waard kan zijn. En wanneer je nagaat, hoeveel van hetgeen er zogenaamd op uw wereld de moeite waard is, in feite de moeite niet waard is, omdat het teveel moeite kost, zo zul je in feite niet meer de moeite doen om zoveel te bereiken. Maar wat je bereikt, zal dan in ieder geval ook enige **tevredenheid** betekenen.

Ik heb ook vele mensen getroffen, die bezinnelijk bezig waren met een soort geestelijke menagerie. Mensen, die voortdurend bezig zijn zichzelf te bestrijden en daarbij listig zijn als de slang. Zij herkennen daarom de slang ook in zichzelf. Maar wanneer zij enige tijd bezig zijn dit deel van eigen ik te bestrijden, ontdekken zij eindelijk, dat hetgeen zij zo verbeteren in de hand proberen te houden, geen slang is, maar de slurf van een olifant, die hen te sterk blijkt. Waarop zij dan enige tijd uitgeput voor gek blijven staan.

Het grootste deel van alles, wat je probeert te bestrijden in jezelf, blijft altijd weer over, want zonder dit ben je jezelf niet meer. En hoe meer je dergelijke zaken bestrijdt, hoe groter en machtiger voor jou besef dat deel van het ik wordt, dat je niet kunt aanvaarden, maar ook niet bestrijden kunt.

Daarom is mijn raad: strijd niet te veel met jezelf. Wanneer je al strijden wilt, zoek liever iets anders uit, zoals een zekere Tobias de jongere. Die worstelde met een engel.

O, dat gebeurt in deze dagen nogwel in een discotheek of een beatkelder. Maar de werkelijke reden van Tobias' strijd was wel, dat hij met zich niet kon strijden. Wanneer je werkelijk vechten wilt, moet je ook iemand vinden, tegen wie je kunt vechten. En iemand, waar je tegen kunt vechten zonder moeite, is over het algemeen ook iemand, die goed is in het vechten. Dus wanneer je begint met vechten is de kans groot, dat je verslagen wordt.

Maar als je verslagen wordt en beseft, dat daarmee de zin van het gevecht eveneens bereikt wordt, dan heb je als die Tobias de kans, dat je uiteindelijk zelfs de blinden tot zienden maakt.

Helaas zijn er heel wat mensen, die eerder schijnen te strijden om zienden blind te maken, dat is zagezegd meer hun vak. Dat is dan een kwestie van professionele aanpak. Want, zo stelt men, je moet alles zo professioneel mogelijk benaderen.

Daarom heb je b.v. professionele sociale werkers, die zo sociaal zijn op een zo professionele wijze, dat het resultaat meestal asociaal zal zijn.

Je hebt mensen die voor de gerechtigheid intreden, maar dan wel op een zo professionele wijze, dat het recht dat zij spreken, in feite een onrecht wordt, dat zij anderen - niet noodzakelijkerwijze de veroordeelden - aandoen.

Ik geloof, dat je in jullie wereld zo professioneel te werk moet gaan. Volgens de normen van uw tijd heb je een beroep alleen maar om daardoor in leven te kunnen blijven. Maar als je van je beroep je leven probeert te maken, heb je geen leven meer en heb je er al snel ook geen lol meer in. En wanneer je dan toch geen lol in je leven meer hebt, waarom dan nog op aarde gebleven? Dan kun je nog beter bij ons komen

Ik zie een paar mensen, die denken: ik wilde, dat ik er al was. Maar de moeilijkheid daarbij is: je moet de entree ook kunnen betalen. Want overgaan betekent ook, zoveel bereikt hebben, dat je stoffelijk toch niets meer kunt doen, dat belangrijk is.

Trouwens, in het gehele leven, zowel als in de geest, moet je voor alles entree betalen. Wist u dat? Er zijn natuurlijk wel heel wat domme mensen, die denken, dat iets gratis is. Onthoudt echter, dat je, wanneer je al iets gratis aangeboden krijgt, jij of anderen er al dubbel voor betaald hadden, voor het aanbod kwam.

Dat geldt voor de eeuwigheid en het geestelijke leven zo - zeer, als voor meer stoffelijke bereikingen. Je moet heel veel opofferen om iets te krijgen, waarvan je denkt dat het de moeite /is waard./ Maar heb je het eenmaal en besef je, wat je voor moeite hebt moeten doen, om het zover te brengen, dan vraag je je in vele gevallen toch wel af, of het nu werkelijk al die moeite waard was. Vraag je je af, of het de moeite waard was, dan heb je er geen plezier in. En wanneer je er geen plezier meer in hebt, is het zeker de moeite niet waard geweest, nietwaar? Dientengevolge doe je gemeenlijk heel veel moeite om iets te bereiken, dat uiteindelijk de moeite niet waard was en daardoor raak je zó vermoeid, dat je de vreugden, die je toekomen, maar ten halve kunt genieten.

Denk dus niet, dat het alleen maar een grapje van mij is, wanneer ik stel, dat je overal je entree voor betaalt. Ook al denken de mensen vaak: het leven wordt toch een blijde inkomste.

Trouwens : er was vroeger een keizer, die zich daarin gespecialiseerd had. Een zekere Karel. Niet deze. Die zou dat ook wel willen, maar die krijgt de kans niet. Deze Karel hield een blijde inkomste, verscheen in een stad met een hele optocht, maar liet zich voor deze gunst dan ook wel goed betalen. Eigenlijk was hij zoiets als een laat middeleeuwse Bromsnor, die bereid was steden en supermarkten tegen redelijke vergoeding te openen.

Let wel : een blijde inkomste is ook geen zaak van: iets voor niets. Beide partijen moeten er altijd ook iets voor leveren, iets betalen.

Om bij ons een blijde inkomste te kunnen houden moet je dan wel beschikken over grote macht, dan wel over een behoorlijk bewustzijn en het eerste verkrijg je gemeenlijk niet zonder het tweede.

Helaas zijn er nogal wat mensen, die zo heftig streven naar bewustzijn, dat zij er bewusteloos van worden, waarmee zij gemeenlijk wel iets bereiken, maar zonder zich daarvan geheel bewust te worden, zodat hun bewusteloosheid blijft voortbestaan op het ogenblik, waarop zij tot bewustwording gekomen zouden zijn, wanneer zij niet zo fel naar bewustwording gestreefd zouden hebben.

Wat u enig gemompel en de nodige hilariteit ontlokt, maar toch niet onjuist is. Wanneer je naar bewustzijn streeft : houdt het eenvoudig. Zeg tegen jezelf: ik wil mij best van alles bewust worden. Maar ik verwacht daarom nog geen blijde inkomste in een geestelijke wereld, of zelfs enige erkenning op mijn eigen wereld. Het enige, wat ik verwacht, is, dat ik altijd iets wijzer zal kunnen worden, dan ik voorheen was en altijd weer iets gelukkiger kan zijn, dan ik meen te verdienen.

Dat laatste is in uw dagen wel heel moeilijk, want er zijn erg veel menesen, die menen van alles te verdienen zonder zelf ook maar enige verdienste te hebben. Uit welk groot aards probleem onder meer de gehele werkeloosheid is voortgekomen.

Toch zou je geneigd zijn om te stellen, dat werkeloosheid voor veel mensen heel erg goed zou kunnen zijn, want zij hebben dan tenminste de tijd, om iets aan hun innerlijke bewustwording en mentale ontplooiing te werken. Maar hoe denkt u, dat zij gemeenlijk aan hun bewustwording zitten te werken? Met een fles bier en een dobbertje!

Ik heb het gevoel, dat de zaak, waar de meeste mensen op vastlopen, hun ongeduld is. Je moet beseffen, dat je tijd genoeg hebt. Zelfs wanneer anderen zeggen: geen tijd te hebben, moet je rustig durven denken: Jullie niet? Nou, ik anders wel...

Neem de tijd. Doe alles, wat je doen wilt, doen moet en doen kunt zo goed als je kunt. Wanneer je het niet goed kunt doen, doe je het beter geheel niet.

Kijk eens, hoeveel zaken half worden gedaan, niet worden afgewerkt in uw tijd. Waarom eigenlijk? Omdat je veel producten moet maken? Volgens mij heeft een mens meer aan een radio, die 10 jaar goed speelt dan aan tien radios, die elk na zes maanden al ergernis gaan geven en na een jaar versleten of kapot zijn.

Zoals je beter een enkele t.v. kunt hebben, die wel duurer is, maar dan ook jaren lang zonder defecten speelt, dan vele t.v.'s voor een tiende van het geld met de zekerheid, dat storingen en defecten reeds na enkele maanden op zullen treden.

Zoals het beter is in je hele leven maar één of twee dingen te doen, maar dan wel goed, dan duizend dingen te doen, die je nooit helemaal afmaakt.

Een van de belangrijkste regels van het leven luidt voor mij: je moet de tijd nemen voor de dingen, die de moeite waard zijn. En aan de andere kant moet je bereid zijn, de dingen, die de moeite waard zijn, ook te doen op het ogenblik, dat zij gedaan kunnen worden.

Er zijn ogenblikken, waarop de mensen b.v. zeggen: ik heb nu toch wel het gevoel, dat de geest vlak bij mij is. Ik zou nu met sukses contact op kunnen nemen. Wat jammer, dat nou net Kojak op de t.v. is, want die moet ik toch eerst even zien.

Waarmede de geest dan zonder meer wordt achtergesteld bij een kale egomaan, die, lollies zuigend, onechte moorden oplost.

Je zult er rekening mee moeten houden, dat er ogenblikken

zijn, waarop je stoffelijk of geestelijk iets goed kunt doen. Ontdek je dit en is het je de moeite waard, doe ze dan meteen. Maar neem er dan wel ook de tijd voor, om alles zo juist en goed mogelijk te doen. Wanneer je dat niet op kunt brengen, kun je het beter laten.

Wanneer ik met u zit te praten, dan neem ik daar ook wel degelijk mijn tijd voor en ik probeer het bovendien goed te doen. Ik probeer altijd weer in een hoop grapjes ook een hoop waarheden te verpakken.

Weet u waarom? Dat pakpapier houdt beter. Iets, wat in een melodrama verpakt wordt, verliest al snel zijn betekenis. Iets, wat in een openbaring verpakt wordt, zal door theologen worden uitgelegd en wordt tot iets heel anders. Maar een waarheid, die in een grap verpakt wordt, wordt vaak naverteld, zodat die tamelijk lang in de aandacht kan blijven.

Mogelijk vraagt u zich nu af: Hoe komt hij zo gek? Wel, zo ben ik vroeger al altijd geweest. En wat meer is: ik heb het altijd geweten. Wat jullie over jezelf denken, gaat mij natuurlijk niets aan....

Ik hoop wel, dat jullie in ieder geval weten, wie en wat je bent. En als je dat niet weet, hoop ik voor jullie van harte, dat je vanavond toch veilig thuis zult komen. Want als je niet weet, wie en wat je bent, wordt de vraag, hoe je nog daar terecht kunt komen, waar je thuis behoort. Of niet soms.

Geestelijk geldt hetzelfde. Heel wat mensen willen wel graag geestelijke openbaringen en waarheden hebben. Maar vaak doen zij mij denken aan mensen, die, omdat het bij het sleutelgat zo donker is, maar proberen hun sleutel in een lantarenpaal te steken, overtuigd, dat de deur dan ook wel open zal gaan.

De gemakkelijkste weg is lang niet altijd de meest juiste. Maar het zijn dwazen, die de moeilijkste weg kiezen, alleen maar omdat die moeilijk is. Probeer alles, wat je nodig vindt te doen en wel zo eenvoudig, als je maar kunt. Kom je met de eenvoud niet verder, dan maak je de zaak net zo ingewikkeld als nodig is, om resultaat te boeken. Maar ook niet ingewikkelder.

Wat naar mijn idee zo ongeveer de grootste levenswijsheid is, die ik u kan geven. Mogelijk is het geen grote wijsheid, maar het is in ieder geval mijn eigen wijsheid. En dat heb ik dan met velen gemeen. Niet, dat ik zo gemeen ben als velen... maar het is en blijft eigenwijsheid.

Waarmede ik een punt bereikt heb, waarop ik volgens eigen besef voldoende wijsheid getapt heb. Niet, dat iemand mij op het ogenblik een tapverbod oplegt, maar ik denk, dat het beter is, nu enkele door u genoemde woorden kort te gaan omschrijven in de hoop, dat dit nog in een opmerkenswaardige opmerking zal resulteren.

Eigenwijsheid : Eigen wijsheid is een wijsheid, is alleen een werkelijke wijsheid, wanneer je haar niet beschouwt als een persoonlijk voorrecht zonder meer, dat je ontheft van de noodzaak te luisteren naar de mogelijke wijsheden van anderen.

Overigens, wanneer je eigen wijsheid met anderen deelt, wordt het een gedeelde wijsheid en gedeelde smart is halve smart. Door de bij deling ontstane tegenstellingen kan de

eigenwijsheid in dat geval tot werkelijk besef ontaarden.
Zonsopgang: een verschijnsel, dat de mensen naar bed jaagt, die te lang op zijn geweest.

Hé, er zijn er kennelijk een paar, die weten waarom ik dit nu zo zeg. Er is natuurlijk enig verschil tussen het overmatig gebruiken van een Catsje en het Catshuis, of een gelijkwaardige gelijkenheid, maar voor degenen, die aan de gevolgen gaan lijden, is het verschil toch maar gering.

Vacantie. U wilde weten wat vaantie in feite is? Het is de mogelijkheid je eindelijk eens moe te maken op je eigen wijze in de illusie, dat je je ontspant, zodat je geestelijke krachten kunt opdoen, die mogelijk later in je lichamelijke veerkracht weerspiegeld worden.

Kabinetsformatie. Ik zou zeggen: een soort veehandel met handje-klap, maar dan in de politiek.

Taboe. Een wat zwoel parfum. Neen, daarvan ben ik heus niet zo goed op de hoogte, Maar wij kregen kort geleden een dame over, die kennelijk op aarde zwaar aan de tabu was geweest. Zij sprak tenminste na enige tijd: ik kan hier best wennen, maar mijn tabu mis ik nog steeds, die paste zo bij mijn type. En zij was een bepaald type op aarde, vandaar. Wij dachten eerst zelfs, dat zij van de polynesische eilanden kwam, maar zij kwam in feite uit Schiedam. Overigens hebben wij haar kunnen leren haar geliefde geur voor zich te konstrueren, maar persoonlijk ben ik blij, dat ik die niet steeds behoef te ruiken....

Een lekker luchtje. In associatie met het voorgaande, een luchtje, dat je zelf produceert, ofschoon het, wanneer het door een ander wordt geproduceerd, waarschijnlijk eerder stank zal heten.

Kundalini: de tweeledigheid, die tot eenheid wordt en, wanneer zij beheerst wordt, je doet uitreiken tot in het oneindige, maar zo zij niet beheerst wordt, je vernietigen kan.

Optimisme: het vermogen zo weinig van de wereld te verwachten, dat het je steeds meevalt, waarvan je dan luidkeels kond doet.

Pessimisme: het **verwachten** van zoveel goeds, waarop je ook recht meent te hebben, dat je nooit krijgt, wat je verwacht, waarop je stelt, dat de wereld slechter is, dan zij ooit geweest is.

Achterklap. Ja, en ik moet nu netjes blijven dus: Het vermoen achter elkanders rug datgene te zeggen, wat men de ander in feite in het gezicht zou moeten zeggen, maar toch de moed niet op kan brengen dit te doen, uit angst te moeten konstateren, dat het niet waar is.

Verwaandheid: een denkbeeld omtrent jezelf, waardoor je meent, dat anderen je nooit naar waarde waarderen, waarop je jezelf overwaardeert t.a.v. anderen in de hoop, door hen toch gewaardeerd te zullen worden, voor hetgeen je meestal niet terecht meent te zijn.

Verliefdheid: een illusie ontstaan door een zelfaanbidding, die men richt op een sujet, dat hieraan niet werkelijk kan beantwoorden, In vele gevallen is voordien de relatie echter reeds in een meer blijvende overgegaan.

Waarmede ik moet sluiten. Goeden avond.

(bekort)

-0-0-0-0-0-

NB.

Vanaf 15 juli tot 15 augustus vacantie. Eerstvolgende vrijdagavondbijeenkomst 19 augustus, vsrschijningsdatum Stem nr.1 jaargang 22: 26 augustus.